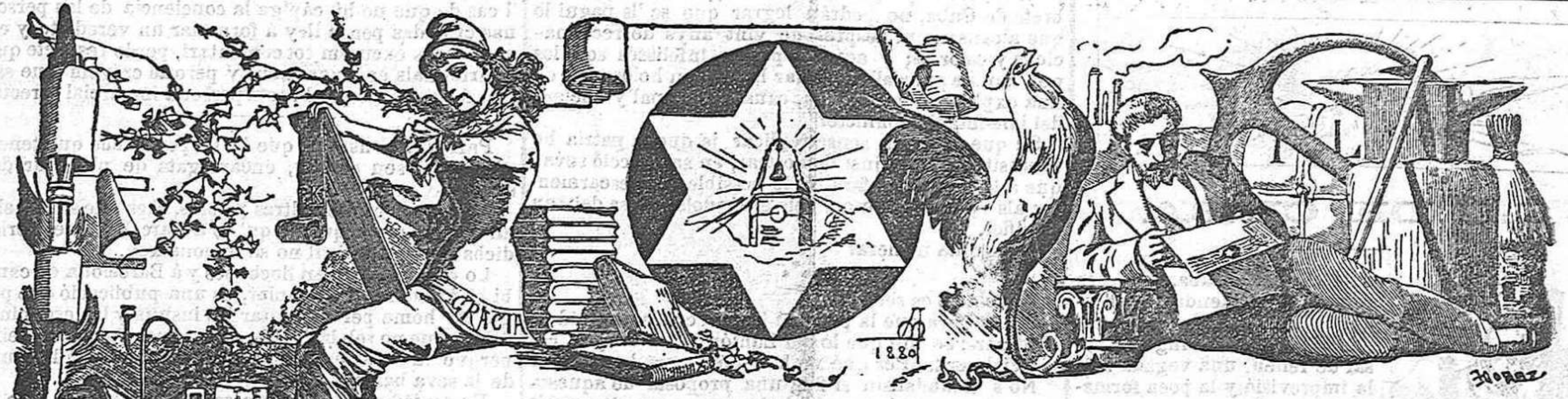

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Número atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20. botiga
BARCELONA

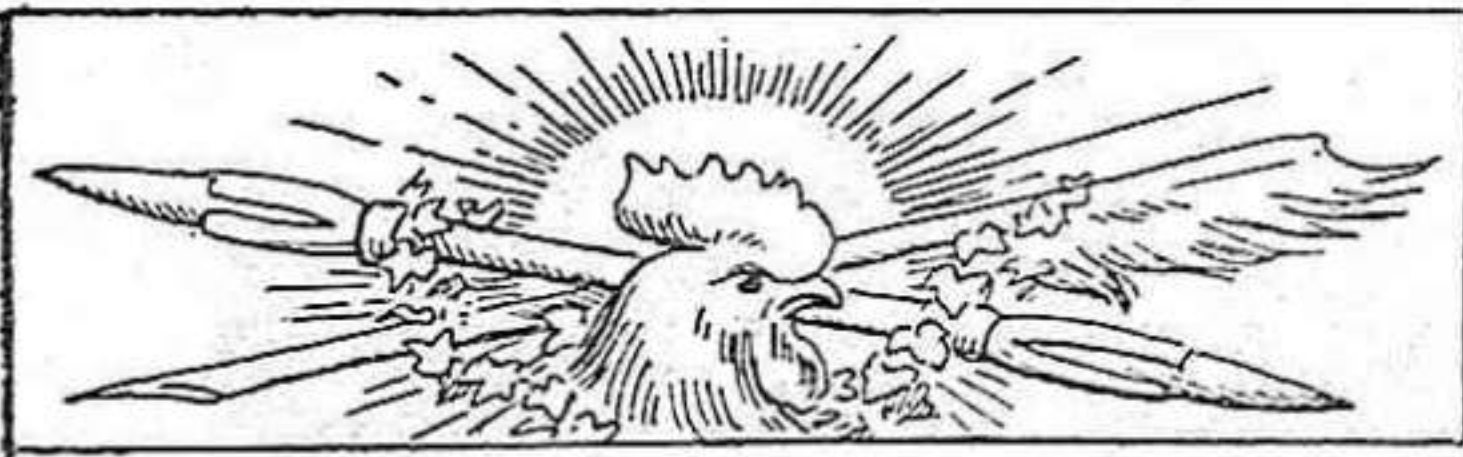
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico: 2.—Estranger, 2'50.

LA QÜESTIÓ DE CUBA — Lo qu' es bó pels uns es dolent pels altres

Els que ho han llessat á perdre

Un que sempre hi guanyará | Els infelissos que sempre hi perden de debó.

LO DE CUBA

os successos de Cuba, dolorosos com tot lo que tendeix a afinar los lassos de la integritat de la patria, han vingut a posar de relleu, una vegada més la imprevisió y la poca formalitat del govern.

La primera notícia que s'va rebre sigué la de haverne proclamat a l'isla l'estat de siti.

Sorpresa general.

—¿Per qué s'ha prés una mida tan grave?—preguntava tothom.

Y'l govern, sense descalsarse, va respondre:

—Pera perseguir als bandolers.

Una falornia com moltes altres. Si 'ls bandolers viuen sempre fora de la llei ja qué venia l'estat de guerra? ¿ni per qué era necessari proclamarlo?

Davant de aquesta réplica contentent, el govern va respondre:

—Los bandolers s'han disfressat de separatistas, y també alguns separatistas s'han disfressat de bandolers.

Lo govern no veyá més que disfressas, lo qual no te res de particular trobantnos com ens trobavam en ple Carnestoltas.

Posteriorment, y a petitas dössis se vá anar donant compte dels successos, atenuantlos, trayentlos importancia, com si lo que ha sigut, contancho de distinta manera, hagués pogut deixar de ser. Las partidas sublevadas se componian de sis, de vuit, de una dotzena d' homes...

Y al mateix temps que aixó s'afirmava, se prenía la resolució d'enviar a tota pressa 6.000 soldats a Cuba; l'endemá 'ls 6.000 se tornavan 15.000; l'endemá passat ja s'parlava d'enviarhi 50.000. Y venian telegramas de Cuba afirmant la derrota ó'l copo de partidas de 200 y de 300 individuos. ¿Com se compaginan aquestas noticias ab l'afirmació de que las partidas sublevadas constavan sols de 6, de 8, de una dotzena d' homes?

Lo govern no te dret a burlarse de ningú, ni menos del país que l'aguanta. La formalitat es lo distintiu de la confiança. La nació té massa interés en mantenir la seva integritat; la nació per mantenirla está disposada als mes grans sacrificis, y per lo mateix no pot tolerar que l'enganyin miserablement. Ella salda ab sanch y ab caudals inmensos aquestos conflictes, y no es just, ni equitatiu que son desprendiment li siga recompenat ab un grapat de mentidas y ab un altre grapat de misteris.

Si'l govern no sab ser formal ni en aquestos assumptos que afectan a l'essencia dels mes purs sentiments patriótics, valdrá mil vegadas més que s'reti.

Sacrificis inmensos serán sempre 'ls envios de sanch peninsular a un país assotat pel vómit y la febre qu' en tantas ocasions s'ha convertit en cementiri dels espanyols.

¿Pero qui vacilará en realisarlos?

Vajan a lluytar y a morir, que la patria ho exigeix. Pero ¡ay! seria tan consolador morir sols per la patria!

Desgraciadament, ab la vida de la nostra juventut no s' compra tan sols la integritat de Espanya; ab ella s' paga ademés una altra cosa menos noble, menos digna: ab ella s' pagan los vicis de una administració pública corrompuda, las rapacitats asquerosas de una patuleya de vividors que no tenen entranyas.

Pel país honrat que produh eix, l'isla de Cuba es una germana, digna de totas las consideracions; pero per la política descastada, no es més que un camp d' explotació y de immoralitat. Allá son enviats per terme general, los tiburons de la política, los amigatxos dels personatjes de figura y de influencia, tots los que tenen codicia y pocs exemples, tots los que son capassos de improvisar en poch temps una fortuna.

Regularment marxan sense camisa y tornan convertits en potentats. «Arribá y moldre» aquest es lo seu lema. Y molen a mansalva y espargeixen disgustos y escándols a mans plenas, y maduran los fermentos del odi y de la rebeldia.

¿Qui negará que las parricidas tendencias contra la integritat de la patria, si es que no troban lo seu origen en la immoralitat administrativa allí arrelada, tenen en aquesta causa un punt d' apoyo formidable?

Y 'ls nostres soldats, los pobres fills de aquest pobre sufert, que si molt convé quan tornarán descala-

brats de Cuba, no podrán lograr que se 'ls pagui lo que alcansan, ni després de vint anys de reclamacions y esforços; y aquestos pobres infelissos son los que han de anar allá a donar la vida en holocauste de una explotació inhumana, causa principal y eficient del lamentable conflicte?

Si: que hi vajan sense replicar ja que la patria ho necessita; pero es just demostrar, en satisfacció seva, que a lo menos, se farà tot lo possible pera escarmenatar als verdaders autors dels escándols, causa del seu sacrifici.

¿De quína manera?

La solució es senzilla.

S'assegura que la passada insurrecció va resoleres ab diners: se diu que lo del Zanjón se va sanjar comercialment. ¿Per qué no ha de ferse ara lo mateix?

No s'escandalisin si faig una proposta de aquesta naturalesa, que ja veurán qu' encarna un alt esperit de justicia y de conveniencia.

¿No son a centenars, sino a milers los funcionarios públichs que han anat a Cuba a enriqueirse, sense reparar en medis? ¿No 'ls senyala tothom ab el dit? ¿No se sab positivament que avants de anarhi no tenian ahont caures morts, y que avuy, en cambi, nedan en l'abundancia?

Donchs no s'hauria de fer mes que confiscarlos tot lo que posseixen, reunirho, tornarho a Cuba y allí repartirho acertadament entre 'l país expoliat. Ab aquestas balas de plata s'acabarian los insurrectes y no serian necessaris sacrificis dolorosos.

—Vos torném lo qu' es vostre—podria dirse als cubans—y en lo successiu, l'administració espanyola, ja no será la vostra madrastra, sino la vostra mare. Aquí tenen la nostra solució.

P. K.

L' rebre la primera notícia dels graves successos de Cuba, l'ex-republicà Abarzuza, se'n va anar a tirarse en brassos...

¿De qui dirian?

—De 'n Castelar?

—No, senyors: en brassos de 'n Romero Robledo.

D. Paco ha acabat per convertirse en la Ninfa Egeria del home que a títol de lastre democràtic va ingressar en lo barco de la situació.

¿Dihen que l' hem de veure ministre ab en Cánovas? ¡Si, senyors!... ¡Y fins ministre del rey de las húngaras si aquest un dia arribava a posar las morrallas a Espanya.

No hi ha pecadoras pitjors que las Magdalenas arrepentidas quan obtan per la mala vida.

A pesar de que no sempre han sigut tot lo cordials que hauriam desitjat las nostras relacions ab lo periódich *La Tramontana*, sentim ab tota l'ánima la condemna de que ha sigut objecte lo seu director, D. Joseph Lluas, acusat del delictu d' escarni a la religió católica. La causa s' va veure davant del Jurat, y aixó contribuix a fer mes viu encare 'l nostre sentiment, per quan confiavam en que certs rigors no arribarian a obtenir may l'assentiment de una institució popular, y per lo tant exenta de determinadas preocupacions.

Perque un escriptor se guanyi ab la ploma quatre anys y pico de presidi, sembla que s' necessita que haja comés un delictu molt horripilant, molt monstruós. Y no obstant, quan en l'acte de la vista s' llegiren los escrits incriminats, la majoria del públich, en lloch de indignarse, reya.

Ja no volém entrar en la qüestió de la forma restrictiva en que varen ser fetas las preguntas, ni volém examinar tampoch si tenint aquestas un caràcter mes explícit haurian produhit una resposta distinta de la que ha donat lloch a una condemna tan grave.

La defensa va formular sobre 'l particular una protesta, y ja veurém quin resultat s' obtindrà quan d' ella s' ocupi 'l Tribunal Suprém.

En lo nostre concepte tot lo que tendeix a donar expansió al criteri dels jurats, sobre la intenció dels acusats; ha de contribuir a facilitar la recta administració de justicia, y ha de acomodar-se a la naturalesa de la popular institució. D' altra manera—y parlem en téssis general—se podria creure que la missió que la llei confia als jurats, se l' arrogan los tribunals de dret, encarregats de formular las preguntas.

Tant estrets poden ser los motllos, que pot donarse

l' cas de que no hi cápiga la conciencia de las personas cridades per la llei a formular un veredictu, y en aquest cas excusém tot comentari, per lo respecte que 'ls tribunals ens mereixen, y perque creyém que sabrá ferlos sense perill, tota persona imparcial y recta.

Parla l' Insensat de que hi ha periódichs que tenen pinxos al seu servey, encarregats de provocar desafios.

Aixó succehirá en altres païssos, si es que succeheix en algun punt, que lo qu' es a Barcelona de periódichs per aquest estil no se'n coneixen.

Lo que no hi ha en lloch mes y a Barcelona en cambi n' existeix un exemplar, es una publicació que paga un home per aguantar los insults y las escupinadas, y que no reb las pallissas, per mes que las mereix, perque la seva resistencia física no arriba a l' altura de la seva barra.

De periódichs que gastin escupidora humana no n' hi ha mes que un al mon, y aquest se publica a Barcelona.

Son pocs los soldats que s' han ofert voluntariamente per anar a Cuba.

¿Argüeix aixó falta d' entusiasme per acudir a la defensa de la patria? Lluny de nosaltres un pensament semblant que faria concebir un concepte depressiu pel valor probat de nostre exercit.

Al soldat espanyol no li falta valor ni patriotisme; pero tampoch li falta memoria.

Y l' aspecte de tants camaradas avuy vells y xacrosos, veteranos de la passada guerra; y la situació de tantas familias que ploran la pérdua de algun dels seus, sense que ni uns ni altres, després de tant temps, hajan pogut cobrar encare 'ls alcansos a que tenen dret, no son condicions propias pera despertar l' entusiasme de ningú.

No ho perdin de vista 'ls governants de la desventurada Espanya.

Lo motiu de que gastant tant no tinguém barcos, está aviat entés.

Italia gastant lo mateix ó menos qu' Espanya, ocupa 'l ters lloch en la marina del mon. ¿Com s' ho arregla? Ara ho sabrán.

Italia té 24 almiralls y nosaltres 45; té 136 jefes y nosaltres 228; té 331 oficials y nosaltres 490.

Italia no té infanteria de Marina, y nosaltres sostenim 5 generals, 54 jefes y 286 oficials de aquesta arma.

Y aixis va tot lo demés.

Cada terra fa sa guerra... y aquí a Espanya la guerra s' fa sempre a la butxaca del contribuyent.

Per evitar a Cuba moviments separatistas las personas mes inteligents en materias mercantils abogan en favor de que ni a Espanya hi haja fronteras pels productos antillans, ni a Cuba n' hi haja tampoch pels productos peninsulars.

Lo comers crea interessos permanents, y la riquesa qu' engendra fomenta la fraternitat entre 'ls pobles que forman part de una mateixa patria.

En aquest sentit no correrá 'l més remot perill la integritat d' Espanya, 'l dia que tots los espanyols de Cuba gastin exclusivament los productos peninsulars, y que tots los espanyols de la península puguin fumar puros de l' Habana.

En tota la provincia de Lleyda apenas puja a cent lo número dels individuos que s' han redimit a metálich del servey militar.

Aixó revela la pobresa del país.

Primer ha entregat los diners; ara entrega la sanch ¿qu' entregará un' altre dia?

Qualsevol altre dia podrá entregar l' ánima a Deu.

Una indisposició passatjera del redactor encarregat de contestar la correspondencia, 'ns obliga a última hora a aplassar lo donar resposta a las cartas rebudas. En lo próxim número quedarà subsanada aquesta falta.

CARTAS DE FORA.—Será precis que 'l Carnestoltas tan decagut de algun temps ensá torni a adquirir aquell brilló que havia tingut un temps, may siga sino per desesperació de certs individuos que tot y ser máscles tot l' any portan faldillas, y que s' posan en extrém frisosos, quan la gent de bé procura divertirse disfressantse. Com si ells tinguessin lo privilegi. Y en proba de aixó aquí van las següents noticias, extretas de cartas, y que no son certament totas las qu' hém rebut pera un mateix estil.

* * Lleyda.—Per evitar que molts tranquils anessin a enterrar la sardina, 'ls nostres ensotanans van armar un *Via-Crucis*. procurant que assistissen al mateix, encare que fos per compromís. molts personas. ¿Y saben com va acabar la cosa? Ab un sermo plé de diatribas contra 'ls que no van assistirhi, mostra evident de la seva intolerancia. S' ha de advertir que molts dels que anaren al *Via-crucis* els tres dias de Carnaval van fer de las sevas. Una pregunta: ¿quina careta disfressa més: la de cartró ó la de la hipocresia?

* * Monibrió de Tarragona.—¿Es veritat que l' home negre de aquest poble 'l diumenje passat pujá a la trona, afirmant que las noyas que havian anat al ball disfressadas havian comés un gran peccat y que aquest peccat surtiria de aquí nou

mesos? Si la cosa es certa deixo al criteri del lector considerar lo perill que hi ha en freqüentar locals abont tals conceptes se verteixen.

Cervelló.—L'enterro del baró del Morro-fort sigué solemne com may s' hagués vist. Acompanyaven el dol ademés de un gran número d' emblanquinats unas 400 donas portant ciri y plorant amargament la perdua del seu estimat Trompa. Al arribar la comitiva al lloch ahont la Federació de vidriers ha construït una fàbrica, lo Sr. Marqués fou condemnat a servir per cendra de la bugada, sent cremat incontinent, mentres la multitud aplaudia possehida de la mes viva satisfacció.—Fet tan senzill ha despertat las iras del home negre, hasta l'extrém de que al següent diumenje desde un punt en que ningú pot tornarli las pilotas va vomitar tals insults contra las donas que assistiren al enterro, qu' estant presents dos carreters dels mes ben parlats que s' coneixen, surtiren avergonyits de sentir aquellas cosassas. Aixís se forman las costums y se suavisava el caràcter. Si 'ls que han de donar llum no donan mes que fum y cremallots ¿qui serà que s' hi arrimi a sentir malas olors y estussegars?

L' ACTITUT DEL GENERAL

A SOLAS

—Tan tranquil que jo vivia, recullint allà y aquí los sabrossos fruyts que cauhen del garrofer saguntí... Tan content que 'm passejava voltat dels meus ajudants, banquetejant entre prínceps ó fent tractes ab sultans... ¡Vení aquests filibusteros á ompli d' espinas lo lloch que ab tant salero ocupava!... ¡N' hi ha per tirá 'l casco al foch! ¿Y ara si 'm diuhen que vaji á Cuba? ¿qué respondré? ¿Búscaré una escapatoria? ¿Hi aniré? ¿No hi aniré?

DEVANT DE UN PERIODISTA

—Y donchs, senyor don Arseni, vosté que d' aixó 'n sab tant ¿qué n' opina d' aquest lío que allà á Cuba s' está armant? —A jutjar per las noticias que hi rebut fa pòchs moments, potser que tingui importancia, potser que no 'n tingui gens. —¿Que l' ha agafat de sorpresa lo que acaba de passar? —En rigor ni ho esperava ni ho deixava d' esperar. —¿Qu' es vritat que vosté hi marxa á ofegar la insurrecció? —Hi aniré si m' ho demanan; si no m' ho demanan no.

ENTRE ELL Y EN CÁNOVAS

—General, la cosa es seria. —¿Vol dí aixó de Cuba?—Sí. En Calleja se 'm figura que no treballa prou fi. ¿No li sembla don Arseni, que del modo com va alló casi tindria d' anarhi un general de debó? —Vol dí un militar enérgich que 'ls aixafés de plé á plé: un Weyler, un Polavieja... —O tal vegada vosté. —¿Jo?—Sí. ¿Que ho veu tan difícil? —Donada ma posició, hi aniré si m' ho demanan; si no m' ho demanan no.

VISITA DEL MINISTRE DE LA GUERRA

—Deu lo guard... (No se si gosi...) —Buenas... (Ara m' ho ve á di.) —Crech que ja sab lo que passa allà á Cuba... —Així, així... —Las noticias no son malas, los insurrectos son pòchs; pro com en aquests assumptos lo govern no está per brochs, jo pensava... (ara li aboco) que potser no fora mal que hi anés... una persona, una gloria nacional... —Home, crech que qualsevulga (fem lo tonto) en conclusió hi anirà si li demanan; si no li demanan no.

DIÁLECH AB EN SAGASTA

—Hola, general insigne. —Hola, ilustre president. —Aixó de Cuba s' enreda. —Ho lamento amargament. —¡Ay jo també!... (No s' hi brinda!) —De tots modos, penso jo que no deu desalentarse. —De cap manera; però... (¡qué li costa d' oferirsel!) Me semblava que vosté me daría alguna idea... —Francament, no hi pensatré. —¿No s' hi arribaria á Cuba, si 's presentés l' ocasió? —Hi aniré si m' ho demanan; si no m' ho demanan, no.

RESÚM

Aixís va seguint la broma y aixís lo temps va passant mentres lo malalt d' América tal vegada 's va agravant. Don Arseni no s' arrisca porque te 'l oïdo fi, y si una veu li diu: ¡Veshi! l' altra diu: ¡Quédát aquí! En Sagasta prou voldria espolsarsel del davant; pero ¿y lo que pot passarli si dona un concell semblant? Lo qual que, veyent l' aspecte de tan rara situació, lo general va fent l' orni, sense dir ni sí ni no.

C. GUMÁ.

«ZARAGOZANOS» POLÍTICHS

I no fos que generalment no serveix de res, lo calendari seria una de las cosas més útils del mon. ¿Hi ha res més curiós y admirable que las prediccions atmosféricas á llarga fetxa? Obren vostós lo calendari y desseguida ho saben tot. Tal día de Jener hi haurá una nevada.

A mitjos de Febrer pedregará. A primers de Mars farà bon temps. Pél Abril hi haurá tres tempestats. Pél Maig... En pòcas paraulas: l' any que va á comensar se 'ls coloca al davant com qui diu de cos present, revelantlos los seus secrets, las sévas intencions, l' aygua que tragina y la pedra que porta amagada. Pero es alló: s' inaugura l' any, passen los mesos per rigurós ordre cronològich y 'l calendari va cubrintse d' oprobí y descreít, ja que no de rubor y vergonya. Ni pel Jener neva, ni pel Febrer pedrega, ni pel Mars fa bon temps, ni en tot l' Abril apareix la més insignificant tempestat... Lo únich que 'l desventurat almanach endevina es que l' endemà del dissapte es diumenje y que al istiu fa més calor que al hivern y l' hivern es més fresch que l' istiu. Pero com per aixó no 's necessitan calendaris, porque fins las personas de més modesta posició ho saben, encare que han nascut molt lluny de Zaragoza ¿qué succeheix? Que l' almanach se veu tractat poch menos que á puntadas de peu y no hi ha ningú que no digui: —Per tenir purnóstrichs aixís no cal que 'm gastí cap quarto: d' aquesta manera també 'n sé fer jo de calendaris.

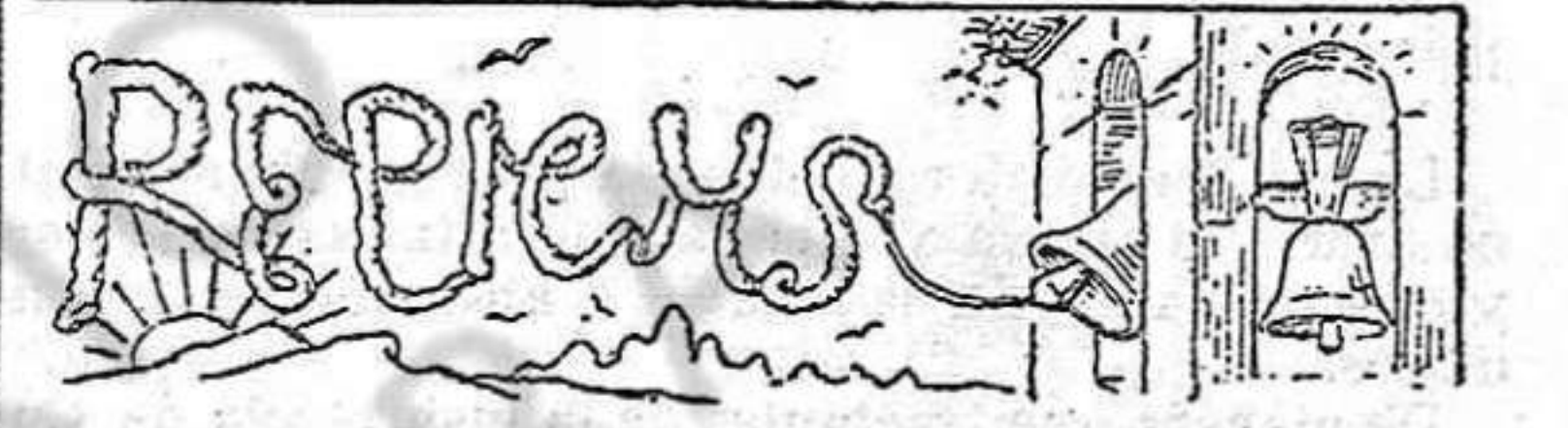
En lo mateix cas se trobaran aviat los *Zaragozanos* polítichs madrilenyos. Y 'l primer de tots, en Cánovas. ¡Quántas vegadas hem sentit ponderar lo seu olfato, la séva perspicacia política! —La previsió de don Anton—diu un admirador—no la té ningú més. —La séva vista (y aixó que mira malament) penetra en lo secret del porvenir—diu un altre. —Ell sab—exclama un tercer—lo que succehirá demá, lo que passarà l' any que vé, lo que ocurrirá durant tot aquest sigle... Vaja, un *Zaragozano* de primera classe, més alt que la torre Eiffel y més espavilat que tots los Bismarchs y Metternichs haguts y per haver. Y no obstant ¿volen que ara mateix els demostrí que 'ls seus pronóstichs son tochs de violón y que ni pel Febrer ha pedregat ni en tot lo Jener hem vist un sol borralló de la neu qu' ell anunciava?

Era com qui díu abir, lo 13 del mes passat. Lo Congrès estava á punt de votar lo projecte de reformas políticas aplicables á l' isla de Cuba, y, naturalment, en Cánovas, lo colossal *Zaragozano*, havia de ficarhi la cullera, porque aquesta gent de la perspicacia, del olfato y de la vista llarga 's figura que sessió sense discurs séu, seria com campana sense batall. Algú havia insinuat temors de que l' aprobació de las reformas cubanas ocasionés perturbacions en l' ordre públich; s' apuntava l' idea de que l' projecte, un cop convertit en lley, podria envalentonar als enemichs d' Espanya... Los ánimds dels representants del país estavan excitats, l' atmósfera del Congrès era de foch... En mitj de la espectació general, penetrat de la solemnitat y trascendencia de las declaraciones que anava á fer, s' aixeca en Cánovas y comensa á descapdellar. ¡Si 'n va dir de cosas raras! ¡Si 'n va deixar escapar de manifestacions estupendas!... Lo Congrès se l' escoltava com qui sent un orácul acreditat pél us, y rematava cada un dels brillants períodos del discurs del monstro ab una salva d' aplausos. En Cánovas ho deya ben clar, las reformas eran necessarias; Cuba las rebria ab los brassos oberts; no passaria res, res absolutament. ¿Perills? ¿temors de disturbis?... ¡Cá! Escoltin las paraulas del piramidal *Zaragozano*; escoltin, que ara vé lo bó: —«...Es claro que no han de aprovechar este instante de paz a los revolucionarios, los separatistas para intentar perturbar el orden público en la loca empresa de echarse al campo. Puede que se echen algún día... Pero no debe haber por ahora ningún temor cerca de esto...» Y anyadia luego, reblant lo clau: —«...Lo que es hoy por hoy, yo tengo la convicción íntima, y no puedo menos de comunicarlo al país sinceramente, de que estas reformas serán allí, por un espacio determinado de

tiempo, POR MUCHOS AÑOS TAL VEZ, prenda segura de orden, de confianza y de paz...» Lo Congrès, al sentir aquests pronóstichs del *Zaragozano* 's desfeya en grandes y repetidos aplausos... y al cap de quatre días l' isla de Cuba estava plena de partidas separatistas, y de Guantánamo á Matanzas, de Santiago á Cienfuegos tremolava la bandera de la guerra. ¡Y aixó que don Anton ens havia vaticinat feya pòchs moments que no *había ningún temor*; y aixó que ell, lo perspicás *Zaragozano* tenia la convicción íntima de que hi hauria ordre, pau y confiansa por un espacio determinado de tiempo, POR MUCHOS AÑOS TAL VEZ!...

Aquests son los astrólechs d' olfato, los sabís previsors, los profetas que avuy monopolisan l' industria dels calendaris polítichs... ¿*Zaragozanos*, més que *zaragozanos*!... ¿Ho veuhen á qué queda reduhida tota la séva ciencia? A clavárlashi pèls descusits, surti lo que surti, y si ho cierto ho endavino. Lo pitjor es que ab los séus calendaris no podém fer com ab los dels *Zaragozanos* vulgars. Vulgas no vulgas, hem de pagarlos, y ¡ay! costan més, molt més de quinze céntims cada un...

FANTÁSTICH.

n Jaumet anant de Tetuan á Tànger diu que s' ha divertit tant, que ara intenta fer una escapatoria al interior de Africa. Es un bon pensament: viatjant entre salvatjes, caníbals y antropófagos, anirà adquirint l' educació necessaria per a l' dia en que tinga ocasió de implantar á Espanya la civilisació africana, en tot lo séu esplendor. Per totas las cosas bó es l' aprenentatje; fins per ser carlista; fins per ser salvatje!

¿Qué no farà en Sagasta per l' amo de la casa en la qual habita? Y l' amo de aquesta casa ¿saben quies? El marqués de Marianao. ¡Y cuidado que D. Práxedes no podrá dir may que 'l séu caser, li fassi bona cara! Pero no hi pot fer més: á n' en Sagasta li es molt simpátich.

—Jo tot ho puch; per lo tant, digas que vols, marqueset de las mévas entretelas mes fondas... Demana per aquesta boca, que se t' ofereix? —Quiziela que la mayolia ploclamaze diputado pol Vendell á un íntimo amigo mio. —¿No més que aixó? Donaho per fet.

Y en Sagasta que tractantse de materias molt graves fá l' orni, fugint de compromisos, en obsequi del amo de la casa que habita, espeta un discurs contra l' dictámen de la majoria de la comissió de actas, y converteix en qüestió de gabinet l' elecció del candidat proposat per la minoria de dita comissió. Al Congrès s' arma la gran serracina del sigle, davant de una imposició sense precedents; pero tan agrahit ha quedat lo marqués qu' es fama que li ha dit: —D. Práxedez: el dia que vuelva Vd. á Balcelona, yo zolo alastlalé la caletela!...

Dias endarrera corrian veus de que entre en Beranger y en Pasquin hi havia una qüestió pendent, que amenassava resolldre per medi de un desafió. En tot cas qu' esperin al istiu, y desaffhinse á nadar. Pero... ab carbassas.

A conseqüencia del debat sobre la marina, contra l' pobre Sr. *Pasquin*, que vá demostrar tenir molt poch *pesquis*, el seus mateixos subordinats tractavan de cantarli las quaranta, tirantli entre cap y coll una protesta. Vels'hi aquí un home desgraciát en tots sentits: per la dreta y per l' esquerra, per davant y per detrás... mal si parlas, mal si callas... mal si ias, mal si no fas.

L' Abarzuza sol estar tan a l' corrent dels assumptos relacionats ab lo séu ministeri, que 's vá sorprendre de trobar al banch una suma de 10 milions de pessetas, de la qual no 'n tenia coneixement. Y ara diuhen que está alegre y qu' exclama molt seré: —Si á Cuba s' alsan *partidas*, jo aquí n' aixeco també.

Se parla de que prompte se efectuará una reforma ministerial, entrant de nou en lo govern, l' indispensable Sr. Moret.

¡Cosa extranya! Regularment tothom que necessita remendar unas calsas estripadas emplea pedassos nous. En cambi D. Práxedes se val sempre dels mes vells y esfilagarsats que té dintre del seu calaix de sastre.

Per aixó la situació vá sempre per aquests mons de Déu, ensenyant la céva.

Durant los tres dias de Carnestoltes, en Sagasta, vá tenir tancat lo Parlament.

¿No atinan en lo per qué? Senzillament porque D. Práxedes es un home que té un horror cervical á las competencias.

Es lo qu' ell diu:—per disfressas y per esbronchs ja 'ns basuéem nosaltres.

Llegeixo:
«El general Calleja ha pedido que se le envíen dos millones de cartuchos.»
¿Cartutxos de qué? ¿De pólvora negra ó de pólvora platejada?

La inmensa majoria dels separatistas cubáns alsats en armas se afirma que pertanyen á la rassa de color, y que per tal motiu 'ls blancs s' abstenen de secundarlos.

De manera que tractantse de la insurrecció de Cuba, podrém repetir lo que deya 'l gitano del quintero:—Aquesta es la *més negra*.

Lo marqués de las Cinquillas obrant en nom y representació de la Companyia del Nort ha notificat al govern que aquesta restabliria las tarifas ab rebaixa de preus que havia acordat suprimir ab l' idea de fer la forsoza pera obtenir la ganga de una subvenció.

Prompte s' ha cansat lo devot marqués de una actitud tan enérgica.

Deu haver considerat que 'l suícidí está privat per la Santa mare Iglesia.

Aquest cas me recordá una máxima de un sabi molt coixedor del cor humá.

—Pares que tinguéu un fill rebelde—diu lo sabi—si aquest algún dia té una exigencia á la qual no creguéu poder accedir, y plé de despit vos diu que se suicidarà, no vacileu un moment, obriuli 'l balcó de bat á bat é inviteu-lo á tirar's hi. Ja veuréu com retrocedeix.

Rahó tenia 'l sabi. A la Companyia del Nort li han obert lo balcó, y en lloch de tirar's hi de cap, ha dit:—¡ay quina freixa que fá!... Bah, bah, tornemnos á ficar dintre.

Segons un periódich italiá 'l gasto anual del Papa ascendeix á la enorme xifra de 4.200,000 pessetas.

Vaja, Japet, tu que 't llansas mar endins per guanyar tres ó quatre pelas el dia que agafas peix ¿qué me 'n dius de aixó?

—¡Qué vols que te 'n diga!... Que 'l hereu del pescador Sant Pere, per lo que á n' ell aspecta, pot ben assegurar que ha resolt la qüestió social!

Se diu si 'l héroe de Sagunto será enviat á Cuba. En aquest cas crech que 'ls separatistas estarán d' enhorabona.

Los tals filibusteros acostuman á usar un llenguatge molt pintoresch. Aixís com del vómit ne diuen *El Patriota* ¿saben com anomenan al pacificador del Zanjón?

¡La *Distribuidora!*

Volguentse en Roig cerciorá de si era veritat alló que diuen en castellá: —A Roma por todo, allá se 'n aná molt contentó. Y al tornar parlava així: —Es ben fals aquell refrá, puig vos dich, sense mentí, que lo qu' es de llana aquí n' hi ha molta mes que allá.

E. D. y A.

D. Indaleci Cuyás qu' es Director de un gimnás, deya ahir á n' en Pan Pelas: —Cuyti, fassi paralelas. Pero en Pan qu' es aixerit li contestá decidit: —Senyor Cuyás, no 'n sé fer: aixó es feyna de fuster.

JUMERA.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Pes-ca-ro-la.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Mars-Rams.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Sota terra.*
- 4.ª LOGOGRIPO MUSICAL.—*Petra.*
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Per sotanas los ensotants.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Muzárebé,

Un Infeliz, Pan Miarons y Un pretendent; n' han endevinadas 4, Victorino Gonzalez y J. Vidal; 3, Pere Carreras y Sidi Abd-el Broquil; y 2 no més, H. Vilá M. y Fajaalta.

XARADA

Ma primera es una lletra nota musical *segona*, part del cos es *prima-quarta* y *tres-hu* per tot no 's troba. De una *invers-quarta-primera* á voltas diners se roban y anant per alguna *Total* te 'ls prenen també, si 'n portas.

JAUME MESTRE DE CASAS.

ANAGRAMA

Quan anirás á la plassa si no vas despressa passa á casa 'l nostre grané dihentli que t' hi dit jo porti un *tot de tot* del bó que demá li pagaré.

J. OLIER.

TRENCA-CLOSCAS

LOLA RADA VAS

Formar ab las lletres de aquest trenca-closcas lo titol de un trenca-colls molt famós.

J. PUNTS BADALS.

TERS DE SILABAS

Sustituir los punts ab lletres de manera que llegidas vertical y horisontalment dignin; Primera ratlla: nació.—Segona planta.—Tercera: idioma.

F. S. NAS DE VICARI.

GEROGLIFICH

X
COL
I
LO LO
MARS

J. CAMPRUBÍ.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

COSAS DE LA SEMANA

Lo curandero d' Espanya
La Cuba se 'ns ha tornat á espantillar ¿vol encarregarse de adobarla?

Conveniencies católicas
Dongui expressions als eclesiástichs de la seva terra.

